

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania R. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.
z udziałem zainteresowanej "A." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T.
o przeniesienie odpowiedzialności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 lutego 2014 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 14 maja 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od skarżącego organu rentowego na rzecz R. K.
1800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z 14 maja 2013 r. oddalił apelację skarżącego organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego w K. z 24 kwietnia 2012 r., który zmienił decyzję pozwanego z 17 grudnia 2009 r. i stwierdził, że R. K. nie odpowiada za składki niezapłacone przez Spółkę z o.o. A. w T. w okresie od grudnia 2003 r. do marca 2004 r. w kwocie 21.357,42 zł. W sprawie zdecydowało ustalenie, że decyzja pozwanego, wbrew podanej w niej dacie 17 grudnia 2009 r., została wydana dopiero 5 stycznia 2010 r., stąd już po upływie terminu przedawnienia odpowiedzialności za składki z art. 118 § 1 ustawy Ordynacja podatkowa.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. „Zdaniem skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Data wydania zaskarżonej decyzji została w niej jednoznacznie określona. Strona nie wskazała żadnego dowodu, w trakcie postępowania z którego wynikałoby, że decyzja z dn. 17.12.2009 r. została antydatowana. W postępowaniu sądowym nie zostały uwzględnione istotne wnioski dowodowe odwołującego się na okoliczność wykazania faktów, stanowiących podstawę faktyczną domniemania zmierzające do ustalenia czy prawdopodobny jest termin sporządzenia decyzji w ciągu dwóch dni od daty uzyskania od Wydziału Rozliczenia i Korekt ostatecznych danych o stanie zadłużenia spółki. Wnioskowanie sądu na zasadzie domniemania faktycznego na podstawie innych faktów ustalonych w odrębnych postępowaniach administracyjnych, prowadzonych przez różnych pracowników o różnym doświadczeniu zawodowym a także umiejętności organizowania sobie pracy wobec braku jednoznacznych procedur terminu, w którym wystawiona decyzja ma być wysłana, że decyzja została wydana w innej dacie niż to oznaczono w decyzji ma charakter jedynie hipotetyczny i należy uznać za niedopuszczalne, pozostające w sprzeczności z zasadami logicznego myślenia a także z zasadami doświadczenia życiowego w świetle okoliczności myślenia a także z zasadami doświadczenia życiowego w świetle okoliczności niniejszej sprawy. W tej sytuacji brak podstaw do uznania, że decyzja z dn. 17.12.2009 r. została wydana po upływie terminu przedawnienia a skoro zarówno Sąd I jak i II instancji uznały istnienie przesłanek odpowiedzialności R. K. z art. 116 ordynacji podatkowej zasadnym jest jej orzeczenie”.

W odpowiedzi R. K. wniósł o nieprzyjęcie skargi do rozpoznania i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (wyżej *in extenso*) nie przedstawił zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony. Stara się przekonać, że Sąd niezasadnie i błędnie ustalił na podstawie domniemania faktycznego, że decyzja nie została wydana w dacie w niej podanej. Jednak

postępowanie kasacyjne nie jest powszechną (trzecią) instancją. Z treści wniosku wynika, że chodzi o podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżący sprzeciwia się rozstrzygnięciu opartemu na ustaleniu, że decyzja została antydatowana, to jest, że nie została wydana 17 grudnia 2009 r., lecz dopiero 5 stycznia 2010 r. Skarżący pomija, że skarga kasacyjna to szczególny środek zaskarżenia prawomocnego orzeczenia (art. 398¹ ust. 1 k.p.c.). W rozpoznaniu podstaw kasacyjnych Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Ponadto podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.). Oznacza to, że granicę ustaleń stanu faktycznego stanowi dwuinstancyjne postępowanie przed sądem powszechnym. Zasady te obowiązują również na etapie przedsądu w ocenie podstawy z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W przeciwnym razie zachodziłby dysonans między etapem przedsądu i późniejszym rozpoznaniem podstaw kasacyjnych z ograniczeniami wynikającymi z art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną zasadnie wskazano na postanowienie Sąd Najwyższego z 11 września 2012 r., II PK 218/12, w którym stwierdzono, że przepis art. 231 k.p.c., dotyczący ustaleń na podstawie domniemania faktycznego, odnosi się do ustaleń faktycznych, które są wyłączone spod kontroli kasacyjnej ze względu na regulację art. 398³ § 3 k.p.c. Oznacza to, że nie może być podstawą zarzutu kasacyjnego a także podstawą zarzutu przesłanki przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Nie jest to odosobnione stanowisko w orzecznictwie (por. wyrok Sądu Najwyższego z 21 lutego 2007 r., I CSK 428/06, LEX nr 485986). Również w doktrynie powiedziano, że w Kodeksie postępowania cywilnego dopuszczono możliwość ustalania faktów na podstawie domniemania faktycznego (art. 231 k.p.c.). Jeżeli więc sąd drugiej instancji z tej możliwości skorzystał, to stosowanymi ustaleniami Sąd Najwyższy będzie związany (KPC – Komentarz, pod red. H. Doleckiego i T. Wiśniewskiego, 2010 r., str. 201, teza 30 do art. 398³ k.p.c.). Innymi słowy oparcie skargi i wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania na zarzucie naruszenia art. 231 k.p.c. nie jest uprawnione, ze względu na wskazane ograniczenia procesowe. Nie można więc stwierdzić, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Wiąże bowiem ustalenie, że decyzja została wydana po upływie

terminu przedawnienia. Nie oznacza to, że całkowicie zamknięta jest w postępowaniu kasacyjnych kontrola ustaleń stanu faktycznego. Skarżący nie zarzuca jednak naruszenia innych przepisów, przykładowo art. 217 § 3 k.p.c. i nie zarzuca, że okoliczności sporne nie zostały wyjaśnione dostatecznie do rozstrzygnięcia.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach zastępstwa prawnego orzeczono na podstawie § 6 pkt 5 oraz § 12 ust. 4 pkt 2 (stosowanego odpowiednio do odpowiedzi na skargę kasacyjną) rozporządzenia z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (wpz 21.357,42 – stawka minimalna 2.400 zł x 75%).

[aw]